

مجید مطلبی تهیه کننده‌ای است که به صورت شخصی و خصوصی کار می‌کند، او مستقل است و وابسته به جایی نیست. چقدر به این فکر کرده‌اید که با تهیه کننده‌های وابسته و سرمایه‌دار تر مثل حوزه هنری و اوج کار کنید؟

مجید مطلبی دوست من بوده و در حال حاضر هم جزو تهیه کننده‌های موفق سینما است و تا جایی که من او را می‌شناسم و اطلاع دارم، سرمایه‌های فیلم را مستقلاً از بخش خصوصی و به عبارت بهتر غیردولتی فراهم می‌کند و یا احیاناً اگر سرمایه‌گذار دیگری را دعوت به کار کند او هم از بخش خصوصی است. در مورد فکر کردن به سرمایه‌گذار دیگر هم واقعیت این است که من فیلم اولم را ساختم و در ادامه مسیر باید بینم که علاقه دارم چه موضوعات و فیلم‌هایی را ادامه دهم اما فکر می‌کنم که تهیه کننده‌ها یا سرمایه‌گذاران علاقه‌مند به فیلمسازی من، بیشتر در بخش خصوصی و مستقل باشند تا بخش‌های وابسته و دولتی.

من فکر می‌کنم که در یک دهه گذشته

فیلمسازان اول بسیار خوبی وارد سینما شده‌اند که هر کدام در جهت پیشبرد فیلمسازی ایران کمک زیادی کرده‌اند. تعدادشان بسیار زیاد است و فیلم‌های اول خوبی را می‌بینیم و فکر می‌کنم که یک جریان تازه به سینمای ایران آمده

ذهن و در فیلمنامه داشتیم. از اول به آن فکر کرده بودیم و هیچ قضیه‌ای مربوط به تولید باعث نشد که ما از لوکیشن‌ها یا فضا‌هایی صرف نظر کنیم.

در میان فیلم‌هایی که اغلب شهری، اجتماعی با فضای بسیار ملتهب هستند و از تدوین‌های پر کات استفاده می‌شود، «لتیان» می‌خواهد ذائقه را کمی عوض کند یا شما این سبک فیلم‌ها را دوست دارید؟

به هر حال به نظر می‌رسد که هر فیلمساز و یا کارگردانی که فیلمی را می‌سازد سلیقه‌اش به همان سینما و دیدگاه است. بالطبع این فیلم در حوزه کارگردانی و اجرایی سلیقه من است. من برای فیلم اول مساله‌ای را انتخاب کرده‌ام که فکر می‌کردم بر آن قصه و فضا اشراف دارم و طبقه خودم را روایت می‌کنم. در اجرا هم کاملاً و دقیقاً منطبق با سلیق خودم در فیلمسازی عمل کردم؛ علاقه من این سبک فیلم و این مدل فیلمسازی است.

بین هم نسل‌های خودتان، کار کدام یک از کارگردان‌ها را ویژه‌تر دنبال می‌کنید و فکر می‌کنید که ورودش به سینما ورود مبارکی بوده و به نفع سینما است؟

من فکر می‌کنم که در یک دهه گذشته فیلمسازان اول بسیار خوبی وارد سینما شده‌اند که هر کدام در جهت پیشبرد فیلمسازی در سینمای ایران کمک زیادی کرده‌اند. تعدادشان بسیار زیاد است و فیلم‌های اول خوبی را می‌بینیم و فکر می‌کنم که یک جریان تازه به سینمای ایران آمده ولی مشخصاً می‌توانم بگویم که در میان همه کسانی که در یک دهه گذشته به عنوان سردمداران فیلم‌های اولی یاد می‌آورد سینما شده‌اند، به نظر من سعید روستایی در این مسیر بسیار کمک کرده و باعث شده تا اعتماد سرمایه‌گذاران و تهیه کنندگان به فیلمسازان جوان بیشتر شود و فرصتی را فراهم کرده برای اینکه جوان‌ترها وارد شوند و بتوانند فیلم بسازند.

کارگردان این است که به سرانجام رساندن درام و خط اصلی قصه‌ی فیلم کمک کنند.

علیرضا ثانی فر یکی از آن بازیگرانی است که با اینکه هنوز چهره‌اش برای مخاطب عام جا نیفتاده، به شدت تواناست. به این جهت که او ویژگی‌های گیشه را ندارد انتخابش در سینما ریسک محسوب می‌شود اما شما این ریسک را به نفع فیلم انجام دادید؟

علیرضا ثانی فر هم مثل اکتای براهنی و آناهیتا تیموریان از دوستان بسیار قدیمی و نزدیک من است. از ابتدا به توانایی‌های بازی او اعتقاد و ایمان داشتم و ثانی فر برای من در زمره بازیگران بسیار توانمند سینمای ایران قرار می‌گیرد و با شناختی که از او داشتم از منظر من ریسک تلقی نمی‌شد. من مطمئن بودم که او به درستی و با قدرت این نقش را ایفا می‌کند و به همین خاطر در آن لحظه اصلاً فکر نمی‌کردم که ریسکی را انجام می‌دهم یا انتخابی می‌کنم که آزمون و خطاست چرا که ثانی فر سال‌هاست در فیلم‌های دیگر با نقش‌های کوتاه‌تر حضور داشته و در فیلم‌های کوتاه درخشانی هم بازی کرده‌است. این‌ها من را مجاب کرد که این نقش را به او بسپارم و امروز هم خیلی راضی هستم چرا که به خوبی از عهده این نقش برآمد.

چون فیلم اول شما بود و نمی‌خواستید پروداکشن گرانی داشته باشید از یک تک لوکیشن مشخص که خانه لواسان بود استفاده کردید؟

خیر. من هر آنچه که در بستر قصه، درام و روایت و ساخت فیلم لازم بود را با کمک تهیه کننده و گروه تولید فیلم در اختیار داشتم و ما اصلاً به این فکر نکردیم که ممکن است فیلم با چه هزینه‌ای و به چه شکل تمام شود و این دقیقاً همان چیزی بود که ما از ابتدا در

